

UZASADNIENIE

K. T. oskarżony został o to, że:

w dniu 10 lutego 2011 r. w miejscowości W. woj. (...) w celu użycia za autentyczny podrobił wniosek o pozyskanie drewna na działce nr (...) położonej w miejscowości W. należącej do C. W. i G. W. (1) w ten sposób, że nakreślił podpis o treści (...) w miejscu „ podpis”, po czym tak podrobiony dokument przedłożył jako autentyczny w siedzibie Nadleśnictwa O., tj. o czyn z art. 270 § 1 kk.

Wyrokiem z dnia 26 listopada 2014 r. Sąd Rejonowy w Opocznie w sprawie II K 341/14:

1. oskarżonego K. T. uznał za winnego popełnienia zarzuconego mu w akcie oskarżenia czynu i za czyn ten na mocy art. 270 § 1 kk wymierzył mu karę grzywny w wysokości 30 / trzydzieści / stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 20 / dwadzieścia / złotych.
2. na mocy art. 44 § 1 kk orzekł wypadek przez pozostawienie w aktach sprawy dowodu rzeczowego wymienionego i opisanego w wykazie dowodów rzeczowych zamieszczonym na k. 42 akt sprawy i przekazanego do dyspozycji Sądu pismem Prokuratora Rejonowego w Opocznie z dnia 30.06.2014r. k. 99 akt sprawy
3. na mocy art. 627 kpk obciążył oskarżonego kosztami procesu w sprawie w kwocie 1104,75 / jeden tysiąc sto cztery i 75/100/ złotych i opłatą sądową na rzecz Skarbu Państwa w kwocie 60 / sześćdziesiąt/ złotych.

Powyższy wyrok zaskarżyli oskarżony (w całości) oraz oskarżycielka posiłkowa.

Apelacja oskarżonego została wywiedziona z podstawy art. 438 pkt 1 i 3 zaskarżonemu rozstrzygnięciu zarzuciła :

- błędu w ustaleniu interesu osobistego oskarżonego przyjętego za podstawę orzeczenia, podczas gdy takiego interesu osobistego oskarżonego nie było o czym świadczy zabranie drzewa przez świadka W. do siebie i na swój cel.
- nie uwzględnienie okoliczności uznania czynu za wypadek mniejszej wagi i umorzenia postępowania na okres próby, ponieważ oskarżony nie był dotychczas karany i posiada bardzo dobrą opinię.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie czynu za wypadek mniejszej wagi i umorzenie postępowania w całości na okres próby jednego roku

Apelacja oskarżycielki posiłkowej bez wskazania podstawy prawnej i nie formułując konkretnych zarzutów w istocie wyrokowi zarzuciła rażąca niewspółmierność kary w sensie jej łagodności / co wnosić należy z końcowego fragmentu uzasadnienia/ przy uwzględnieniu stopnia jej pokrzywdzenia przestępczym działaniem. Jednakże jej zdaniem faktycznym sprawcą jest C. W., którego oskarżony był jedynie pomocnikiem. W toku rozprawy apelacyjnej oskarżycielka posiłkowa podtrzymała powyższe stanowisko , że faktycznym oskarżonym w tej sprawie powinien być jej kuzyn C. W. , gdyż oskarżony K. T. był jedynie narzędziem w jego rękach.

Oświadczyła nadto, że jej zawiadomienie o przestępstwie skierowane było w istocie przeciwko C. W. , który przywłaszczył sobie także jej należny przydział na wyrąb drzew ze wspólnej działki. Oskarżycielka posiłkowa przyłączyła się do apelacji oskarżonego.

Oskarżony popierał swoją skargę apelacyjną i wnioski w niej zawarte. Oświadczył, że nie chciał skrzywdzić oskarżycielki posiłkowej , nie miał złych intencji, nie wziął dla siebie wyrąbanego drewna.

Prokurator wniósł o nieuwzględnianie apelacji i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego w zakresie postulowanym uznania przypisanego mu czynu za wypadek mniejszej wagi i warunkowe umorzenie postępowania okazała się zasadna.

W ocenie sądu odwoławczego dokonanego przez sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne co do sprawstwa oskarżonego, wbrew temu co podnosi skarżący w apelacji, są właściwe.

Sąd I instancji kierując się prawem swobodnej oceny dowodów poczynił ustalenia takie, które nie mogą być uważane za błędne, dowolne, sprzeczne z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego.

Sąd meriti prawidłowo ustalił, że oskarżony K. T. w dniu 10 lutego 2011 roku w celu użycia za autentyczny podrobił wnioszek o pozyskanie drewna na działce nr (...) położonej w miejscowości W. nakreślając podpis współwłaścicieli tej działki (...) i tak podrobiony dokument przedłożył jako autentyczny w siedzibie Nadleśnictwa O.. Faktu podrobienia podpisu nie kwestionuje sam oskarżony /k. 111v/, wynika to również z zeznań G. W. (2) /k. 112,113/, zeznań C. W. /k. 113i 26/, opinii grafologicznej /k. 49-69/ oraz zeznań leśniczego L. A. /k. 113v, 114, 30,31/.

Wymowa tych dowodów jest jednoznaczna.

Przepis 270 § 1 kk penalizuje zachowanie tego, kto w celu użycia za autentyczny podrabia lub przerabia dokument lub takiego dokumentu jako autentycznego używa. Dokument jest podrobiony, jeśli nie pochodzi od tej osoby, w imieniu której został sporządzony, zaś przerobiony jest wówczas, gdy osoba nieupoważniona zmienia wytworzony już wcześniej dokument autentyczny (por. wyrok SN z 27 listopada 2000 r., III KKN 233 / 98, Prok. i Pr. 2001, Nr 5, poz. 4). Istotą podrobienia dokumentu jest sporządzenie go dla zachowaniu pozorów, że pochodzi od innej osoby, a nie od sprawcy. Innymi słowy, dokument jest podrobiony, jeżeli nie pochodzi od osoby, w której imieniu został sporządzony. Rozważaną czynność można popełnić tak przez kreację treści dokumentu (w całości lub w części) i podpisanie się za inną osobę, jak i wyłącznie przez podpisanie się za inną osobę, używając treści stworzonej przez osobę trzecią. Podrobieniem jest zatem stworzenie całego dokumentu w imieniu osoby istniejącej lub fikcyjnej i podpisanie się jej nazwiskiem, jak również podpisanie prawdziwego dokumentu cudzym (prawdziwym lub fikcyjnym) nazwiskiem. (por. komentarz do art. 270 kk w: Kodeks karny. Część szczególna. Tom II. Komentarz do art. 222 – 316, red. prof. Andrzej Wąsek, prof. dr hab. Robert Zawłocki, rok wydania: 2010, wydawnictwo: C.H.Beck, Wydanie: 4, publ. Legalis, a także postanowienie SN z dnia 9 stycznia 2013 r., IV KK 258 / 12, publ. Legalis)

Oskarżony nie kwestionuje faktu, że podrobił podpis G. W. (2) na dokumencie, który musiał być przedłożony w Nadleśnictwie dla zrealizowania celu w postaci wycięcia drzew, czym w tamtym okresie zainteresowany był wyłącznie oskarżony. Tak więc sprawstwo oskarżonego w zakresie podrobienia podpisu G. W. (2) i przedłożenia podrobionego w ten sposób dokumentu – wniosku o pozyskanie drewna- /k. 40/ w ocenie sądu jest bezsporne.

Natomiast pominął sąd meriti istotną okoliczność, która ma wpływ na ocenę stopnia społecznej szkodliwości zarzuconego oskarżonemu czynu. Oskarżony konsekwentnie twierdził, że usiłował uzyskać podpis G. W. (2). Powyższe potwierdził również C. W.. Bezsporne jest w świetle dowodów zgromadzonych w sprawie, że działka ozn nr (...) stanowi współwłasność G. W. (2) i C. W..

Z wiarygodnych zeznań C. W. wynika, iż oskarżony zwrócił się do niego z prośbą o dokonanie wyrębu drzew rosnących w granicy oraz w bezpośrednim sąsiedztwie granicy i on na to wyraził zgodę. Były to stare topole, a oskarżony zamierzał na swojej działce rozpocząć budowę domu jednorodzinnego, rosnące zaś w granicy drzewa stanowiły zaś realne zagrożenie dla bezpiecznego użytkowania zakupionej przez oskarżonego nieruchomości.

Co prawda G. W. (2) zaprzeczyła, żeby widziała wcześniej oskarżonego, to składając zeznania przed sądem potwierdziła, że jest skonfliktowana ze swoim kuzynem C. W., z którym posiada wspólną działkę ozn. nr 690. Zeznała nadto, że jeszcze za życia rodziców ustalono, że W. ma część wschodnią działki, a ona zachodnią. Pokątnie dostała informację, że W. będzie dokonywał wycinki. Pojechała i zobaczyła, że wycina ze swojej części. Po oświadczeniu oskarżonego, iż wyjaśnił jak doszło do złożenia podpisu / za ustną zgodą oskarżonego przypis SO/ oskarżycielka, bagatelizując ta okoliczność oświadczyła, że pomija to, kto podpisał i dlaczego do tego doszło, prosi tylko, aby oddano

jej ukradziony przydział. Powyższe dowodzi, iż faktycznie oskarżycielka w lutym 2011 roku nie wykazywała żadnego zainteresowania wyrębem drzew z działki nr (...), gdyż wg jej przekonania odbywał się on w części przynależnej na skutek nieformalnego podziału C. W., a w konsekwencji odmawiała złożenia podpisu na wniosku.

Uwzględniając powyższe sąd okręgowy uznał, że czyn przypisany oskarżonemu, przy uwzględnieniu okoliczności przedmiotowo – podmiotowych stanowi wypadek mniejszej wagi.

Oskarżony kupił działkę sąsiadującą z działką oznaczoną nr (...), która stanowiła współwłasność G. W. (2) i C. W.. Rosnące w granicy i jej bezpośrednim sąsiedztwie stare topole stanowiły w ocenie oskarżonego zagrożenie dla bezpiecznego użytkowania zakupionej nieruchomości, na której zamierzał wybudować dom jednorodzinny. Zwrócił się z prośbą do C. W. o dokonanie wyrębu tych drzew. Podjęli zgodnie z obowiązującymi przepisami czynności w celu uzyskania z Nadleśnictwa zgody na dokonanie wyrębu drzew. Na wniosku niezbędny był podpis współwłaścicielki działki ozn nr (...) G. W. (2), która nie wykazała żadnego zainteresowania całą sprawą, gdyż w jej ocenie wyręb miał być dokonany w części działki, która należała do C. W.. W tej sytuacji oskarżony, który kierował się własnym, ale uzasadnionym i racjonalnym interesem podrobił podpis G. W. (2). Wycięte drzewa zostały wykorzystane gospodarczo wyłącznie przez C. W., który chciał się podzielić z G. W. (2), jej jednak nie interesowały topole.

Jedynym niekorzystnym skutkiem dla oskarżycielki posiłkowej jest fakt, iż z uwagi na wykorzystany limit do 2021 roku nie ma ona możliwości dokonania wyrębu drzew z działki, której jest współwłaścicielem. Nie ma ona jednak żalu do oskarżonego, gdyż de facto cały przydział wykorzystany został przez C. W..

Wobec powyższego uznać należało, że zachowanie przypisane przez sąd meriti oskarżonemu stanowi wypadek mniejszej wagi w rozumieniu art. 270 § 2 a kk.

W konsekwencji przyjęcia nieznacznego stopnia społecznej szkodliwości czynu, co pozwoliło na przyjęcie uprzywilejowanej postaci fałszerstwa wobec oskarżonego, sąd uznał, że oskarżony zasługuje na zastosowanie wobec niego dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania.

Zgodnie z treścią art. 66 § 1 i 2 kk sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, w przypadku popełnienia przestępstwa zagrożonego karą nieprzekraczającą 3 lat pozbawiania wolności, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że spełniona została przesłanka formalna określona w art. 66 § 2 kk. Zarzucony bowiem oskarżonemu występki zagrożony jest kara do 2 lat pozbawiania wolności.

Sąd Okręgowy uznał też, że zastosowanie warunkowego umorzenia postępowania uzasadnia stopień winy i społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu. Spełnione są bowiem przesłanki pozwalające na uznanie, że stopień społecznej szkodliwości zarzuconego oskarżonemu czynu mieści się w zakresie pojęcia „nie jest znaczny”.

W zakresie tym mieści się również stopień winy oskarżonego.

Na korzyść oskarżonego przemawia okoliczność, że działał on w celu zapewnienia bezpieczeństwa użytkowania zakupionej działki, czynił też starania, aby cel ten zrealizował zgodnie z obowiązującymi przepisami bez woli pokrzywdzenia współwłaścicieli działek sąsiadujących z jego nieruchomością.

Pomimo umniejszenia swojej roli, w części negowania swojego sprawstwa, okoliczności zarzuconego oskarżonemu czynu nie budzą wątpliwości, co przedstawiono już we wcześniejszych rozważaniach.

Za warunkowym umorzeniem postępowania przemawiają również właściwości i warunki osobiste oskarżonego oraz jego dotychczasowy tryb życia.

K. T. nie był dotychczas karany, ma ustabilizowaną sytuację rodzinną, zawodową i majątkową, co uzasadnia przypuszczenie, że oskarżony który wspólnie z bratem prowadzi działalność gospodarczą, z wykształcenia jest geodetą, pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

Reasumując stwierdzić należy, że w rozpoznawanej sprawie spełnione zostały wszystkie przesłanki określone w art. 66 § 1 i 2 kk warunkowego umorzenia postępowania.

Dla weryfikacji postawionej wobec oskarżonego prognozy kryminologicznej sąd ustalił 2 letni okres próby, który to okres będzie właściwie służył oddziaływaniu wychowawczemu na sprawcę przestępstwa.

Sąd Okręgowy uznał też, że dla prawidłowego wypełnienia funkcji okresu próby niezbędne jest orzeczenie wobec oskarżonego na podstawie art. 67 § 1 kk

świadczenia pieniężnego w kwocie 2.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Będzie ono pełniło w stosunku do oskarżonego zarówno funkcję wychowawczą, wyrażającą się w oddziaływaniu na sprawcę w kierunku stabilizacji właściwej postawy wobec wartości i dóbr chronionych prawem, jak również będzie miało charakter weryfikacyjny.

Stosunek oskarżonego do nałożonego na niego świadczenia pozwoli ocenić, czy przyjęta jako podstawa orzeczenia prognoza kryminologiczna była trafna.

Ustalony maksymalny okres próby oraz wysokość orzeczonego świadczenia powinny także zrealizować cele postępowania karnego w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Wobec powyższego oraz oświadczenia oskarżycielki posiłkowej złożonego na rozprawie apelacyjnej, iż nie ma ona pretensji do oskarżonego i przyłącza się do apelacji oskarżonego, który wnosił o warunkowe umorzenie postępowania, skargę oskarżycielki posiłkowej uznano jako oczywiście bezzasadną.

Z powyższych względów orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku.

_____

Podstawę prawną rozstrzygnięcia w zakresie kosztów postępowania odwoławczego stanowiły przepisy wskazane w w części dyspozytywnej wyroku.